

LIST PASTERSKI
ARCYBISKUPA POZNAŃSKIEGO
NA UROCZYSTOŚĆ JEZUSA CHRYSYTA KRÓLA WSZECHŚWIATA

Umiłowani w Chrystusie Panu Bracia i Siostry!

W ostatnią niedzielę roku liturgicznego obchodzimy uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Przypomina nam ona, że Chrystus jest jedynym Panem całego stworzenia, niezależnie od tego, czy człowiek tę prawdę uznaje, czy też nie. On pojawił się na świecie by panować w naszych umysłach, w naszej woli, w naszych sercach, abyśmy – stworzeni na obraz i podobieństwo Boże – byli autentycznym odbłaskiem boskiej Miłości, która nas stworzyła (por. Pius XI, *Quas primas*).

1. KRÓLESTWO BOŻE – KRÓLESTWO CHRYSYTA

Dzisiejsza uroczystość stawia nam pytanie, czym jest „królestwo Boże”. Ewangelia wg św. Łukasza mówi, iż ono już jest na ziemi: *Oto bowiem królestwo Boże pośród was jest* (Łk 17,20). W tych słowach Pan Jezus wskazuje najpierw na samego siebie. Oto Ten, który stoi pośród nas, jest królestwem Bożym (J 1,30). Z kolei tekst następujący: *Jeśli Ja palcem Bożym wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło już do was królestwo Boże* (Łk 11,20) dowodzi, że nie idzie tu tylko o fizyczną obecność Jezusa na ziemi. To królestwo objawiło się nie tylko przez Jego obecność, ale również przez Jego działanie, przez Jego słowa i czyny dokonywane w Duchu Świętym. Wreszcie, gdy Jezus mówi „królestwo Boże jest pośród was”, oznacza to, że kryje się ono już teraz we wnętrzu człowieka, w jego sercu, kiedy to serce zmartwychwstało i porzuciło grzeszne życie.

Jakie cenne przymioty, jakie bogactwo duchowe ofiaruje nam królestwo Boże? Na to pytanie odpowiadają słowa dzisiejszej prefacji. Królestwo Boże ofiaruje nam – dzięki łasce Bożej, ale również dzięki współdziałającemu z nią naszemu wysiłkowi – wzrost w nas: *prawdy i życia, świętości i łaski, sprawiedliwości, miłości i pokoju*.

To królestwo Chrystusa zostało powierzone Kościołowi. Kościół jest bramą do królestwa Bożego na ziemi. Każdy z nas – dzięki łasce sakramentu chrztu świętego – należy do tego, założonego przez Chrystusa, Kościoła. On też jest najważniejszym miejscem rozwijania tych

skarbów duchowych, o których wspomina dzisiejsza prefacja. Poprzez to, czym jest oraz przez swoje działanie i sposób życia poszczególnych jego członków, Kościół dąży do wzrostu, owocowania i doskonalenia świętego sposobu życia.

2. WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSZTUSOWY

a. Druga sprawa to nowy ogólnopolski program duszpasterski. W przyszłą niedzielę – wraz z liturgicznym Adwentem – rozpoczynamy w Kościele w Polsce kolejny rok duszpasterski. Jego tematem są słowa: *Wierzę w Kościół Chrystusowy*.

Wierzę w Kościół, który jest jeden, wyznający tę samą wiarę, tę samą naukę i tradycję, wypływającą jak gdyby z jednych ust, wyznawaną jedną duszą i jednym sercem. Jak słońce, które jest jedno i takie samo na całym świecie, tak światło prawdziwej nauki jaśnieje wszędzie i oświeca wszystkich tych, którzy dążą do poznania prawdy (por. św. Ireneusz z Lyonu, *Adv. haer.*, I 10, 2).

Wierzę w Kościół, który jest święty. Nie święty sam z siebie – jest bowiem złożony z grzeszników, ale ciągle uświęcany przez Zbawiciela, przez Jego oczyszczającą miłość.

Wierzę w Kościół katolicki, który gromadzi ludzi różnych kultur i narodowości, aby cała ludzkość stała się żywym uwielbieniem Boga. Katolickość Kościoła obejmuje nie tylko wymiar horyzontalny, czyli zgromadzenie wielu osób w jedną wspólnotę. Wyraża się ona także w wymiarze wertykalnym, gdyż tylko kierując spojrzenie ku Bogu i otwierając się na Niego możemy rzeczywiście stać się jedną rodziną.

Wierzę w Kościół apostołowski. Nasz Pan bowiem ustanowił dwunastu apostołów i postawił ich na czele Ludu Bożego, aby „Mu towarzyszyli, by mógł wysyłać ich na głoszenie nauki” (Mk 3,14). Apostołowie oraz ich następcy winni zawsze trwać przy swoim Panu, gdziekolwiek zostaną posłani. Posługa następcy św. Piotra z kolei jednoczy widzialnie Kościół całego świata i wszystkich czasów, chroniąc tym samym każdego z nas przed fałszywą autonomią, która z łatwością przeradza się w podziały wewnątrz Kościoła.

b. Poprzez głoszone słowo Boże, lekturę duchową, a przede wszystkim modlitwę pragniemy w tym roku lepiej poznawać Kościół, aby go bardziej pokochać i aby znajdować w nim miejsce dla siebie, wspólnie współpracując w kształtowaniu jego życia i misji. To dzięki nam Kościół ma stawać się coraz bardziej autentyczny, odpowiadający woli Chrystusa, piękniejszy i świętszy.

W naszych czasach jest to zadanie trudne, ale nie niemożliwe. Wbrew promowaniu przez niektórych budowania społeczeństwa bez oparcia się na prawie Bożym, wbrew bezkrytycznemu nieraz wytykaniu błędów ludzi Kościoła czy antyświadectwu osób głoszących słowo Boże, lecz postępujących przeciw niemu, chcemy budować Kościół ludzi świętych i wsłuchiwać się w głos Ducha Świętego. Mówimy: „Wierzę w Kościół Chrystusowy”, bo zdajemy sobie sprawę, że Kościół to nie tylko rzeczywistość, którą widzimy, ale także niewidzialna, choć przecież bardzo realna obecność w nim Chrystusa.

To dzięki łasce Bożej Kościół jest święty w tych ludziach, którzy oddali siebie bez reszty Bogu i – mimo ludzkich ograniczeń – wcielili Ewangelię w życie, dokonując rzeczy wspaniałych. Kościół to św. Franciszek z Asyżu, twórca duchowości inspirującej do dziś miliony ludzi na całym świecie. Kościół to św. Joanna Beretta Molla, żona, matka i lekarka, która oddała własne życie dla ratowania swego nienarodzonego dziecka. Twarzą Kościoła jest św. Matka Teresa z Kalkuty, posługująca w sposób heroiczny najbiedniejszym. A cóż powiedzieć o tylu szlachetnych ludziach żyjących na polskiej ziemi? Św. Brat Albert, św. Maksymilian Kolbe, św. Jan Paweł II, bł. Stefan Wyszyński, św. Faustyna, bł. Matka Elżbieta Róża Czacka... Powinniśmy starać się im dorównać i podobnie jak oni wierzyć w Kościół, którego sercem jest Chrystus.

3. KOŚCIÓŁ W NASZEJ ARCHIDIECEZJI

Trzecia kwestia to Kościół w naszej poznańskiej archidiecezji. Ten Kościół – od przeszło tysiąca pięćdziesięciu lat – umacnia królestwo Boże na wielkopolskiej ziemi. Również on wydał wielu świętych i błogosławionych. Należą do nich św. Urszula Ledóchowska, bł. Edmund Bojanowski, bł. Sancja Szymkowiak, błogosławieni męczennicy II wojny światowej (wśród nich bł. „Poznańska Piątka”, tj. Czesław Józwiak, Edward Kaźmierski, Franciszek Kęsy, Edward Klinik, Jarogniew Wojciechowski), bł. Natalia Tułasiewicz, bł. brat Józef Zapłata, bł. brat Grzegorz Bolesław Frąckowiak.

Ich osobista odwaga w dążeniu do świętości polegała na dwóch podstawowych działaniach: na wysiłku w celu zachowania życia związanego z osobą Chrystusa oraz na znoszeniu naporu różnych przeciwności. Niemożliwe jest jednak osiągnięcie świętości tylko o własnych siłach. Według tradycji chrześcijańskiej, bez pomocy Ducha Świętego pozostajemy bezradni (ks. Jan Sochoń).

Tą drogą poszli także nasi kandydaci na ołtarze – wśród nich ks. Aleksander Woźny, chirurg Kazimierz Hołoga czy opiekunka trędowatych dr Wanda Błęńska – głosząc swoim życiem królestwo *prawdy i życia, świętości i łaski, sprawiedliwości, miłości i pokoju*.

Można powiedzieć, że tą drogą poszli również ci, którzy otworzyli swoje serca i domy dla naszych braci i sióstr z Ukrainy, dając świadectwo o królestwie Bożym w praktyce życia codziennego. Nie jest to więc droga dzisiaj nam nieznana.

ZAKOŃCZENIE

Dziękujemy Jezusowi Chrystusowi za to, że nas prowadzi w swoim Kościele oddanym pod opiekę swej Niepokalanej Matki, którą uczynił Matką Kościoła. Niech nowy rok duszpasterski i liturgiczny otworzy nas na tchnienie Ducha Świętego, pomnoży naszą wiarą w Kościół, i uczyni nas prawdziwym królestwem, którym włada Chrystus.

Serdecznie Was wszystkich pozdrawiam i błogosławię,

† Stanisław Gądecki

Arcybiskup Metropolita Poznański

Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata.

Poznań, 20 listopada 2022 roku